

מסורת הש"ס

(א) ר"ה ל' (ב) בדרסה ה:
 וש"נ" (ג) [סנהדרין נט:]:
 (ד) [צ"ל ומנן] (ה) ר"ה לא:
 מעשר שמי פ"ה (מ"ב):
 (ו) [צ"ל אילת], (ז) [צ"ל
 הדורס], (ח) [צ"ל הצפון, כך
 אחא במסנה], (ט) במ"א:
 עדין הוא באיסורו הראשון
 ועודו כיום, (י) [ע"כ]:
 (כ) [שס], (ל) [שס], (מ) [ע"י
 מהרש"א],

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] בתום ד"ה ונתקלקלו
וכו' וא"כ אינן יכולין
להקריב המוספין. נ"ב ע'
ראב"ן ס' ש"ז דף נט ר"ש
ע"ב בד"ה שאלני וכו' :

מוסף רש"י

נהרגין אותו היום קדש
 ולבואו קדש. גרים אלה
 ונתפשה כל עמל עשר
 ותשעה נהגו בו קדש,
 שמה יבואו עדים משה
 ויבואו עדים משה ונתפס
 והלכה להם כל יום יום הוא
 לא למחר כל היום עד
 המנחה, ואלו שכל עדים
 קודם המנחה ב"ד מקדשים
 את המדע ויבואו עדים
 נהגו בו קדש, ואלו שמה
 המנחה ולמעלה ולא א"ש
 שאין ב"ד מקלגין אותן
 לקדשו היום ועצבו את
 אלול ויקדשוהו למחר
 א"ש ב"ד וגורמין ונתפס
 בקדושה ואכזר ונתפס
 למה את למנועו ביה
 לשנה הבאה ויבואו עדים
 נתפס כל היום ויבואו
 אשקדו ונהגו בו קדש חס
 את המנחה והלכה להם
 ונתפס בו חול (ד"ה חר).
 יהיה עזירה לירושלים.
 הפירות עממן, א"ש יין
 המורין על משפט שר דמן
 כרס רכבי נפשים
 מתחללים נפשים אלה
 מן לחמיהם נהגו גורל
 עממן על יום אחד שיעלו
 אלמנס על ידי נפשו
 שוק וירושלם (ד"ה אש)
 במרחה דוד. ב"ד על
 לירושלם, שחר ירושלים
 נהגוהו על כל היום (שם).

מוסף תוספות

א. כדאמרין
השולח עיבור (חל: בבי
שחור) שבו וזשילמו
לשערה מצוה דרביס
שאי. מוס' ר' ד' ד'ס
ומתקללו. ור' י' ור' פ'
שהיה התמיד קרב אחורן,
אז אב אמור עזי אמו
קודש כדנו. מרס'. איכ
במו מתקללו דא' באשו
על שבוירי עזי אמו
עדים ואמרו שיר של
תמיד של חול לא חקלקל
אלא היה בתמיד אלא
במוקס של דאש השנה
שאמרו עליו שיר של
תמיד של חול. מוס' הילס'
ר' י' ור' פ' מתקללו.
ג. לז' דע מעמד א'
נשבע על זמן, כשבא
הזמן אין צריך להתיר.
צ"ל

ביצה פרק ראשון ביצה

וּמִתְקַלְקְלוּ הַלְוִיִּם בְּשִׁיר. תמיד של צִין הערבים שאמרו זו שירה של חול שהיו כפורים שלא יבאו עוד והיום חול ובשבאו ממנא שהוא קדש. ובשל שחר אין טעות דבתמיד של שחר אפילו הוקדש החדש קודם לקדמו שיר של חול זהו אומרים לפי שצרכו השנים אין העדים ממנהרים לנא כל קד: עד

המנחה. עד הקרבת תמיד של צון הערבים אכל לאחר מכן אותו היום הרי הוא מעובר ומונין מיום המנחה ליום הכפורים וסוכות. ואם בלא עדים מן המנחה ולמעלה אע"פ שאין מונין למעשרות תמידים של מזולתין בזה בזה ששלים אלא גומרין אותו באיסורו כאשר הזהירו עד המנחה ממלאכה כן נוהגין וגומרין אותו בקדושתו. אלמלא תחילת עשיית שני ימים לראש השנה אפילו צבית ט"ז הוה ולא מספק שהרי ודאי שיום טוב למחר ואע"פ"י תקנו לעשותו שמוע מיהם חק תמידים ומצותן היה לעשותן בבוא עדים אחר המנחה והרחוקים יש עליהם לעשותן בכל שנה שמה יבאו עדים אחר המנחה והרי קדושתו אחת ואין כאן לומר ממה נפשך חד מינייהו חול דשמה אין כאן חול אלא שיהיה קדש: **אמר רבה גריד:** מתקנים רבן יוחנן בן זכאי. שהחזיר הדבר ליושנו וקצב עדותן כל היום ולקדש היום נמצא שאין ציט דין עושין שני ימים והרחוקים העושים שני ימים אינו אלא מספק שאין יודעין אם נתקדש ביום שלשים אם בשלשים ואחד והרי זה כשאר י"ט של גמיה וציפה שנולה הוה מותרת בזה גמיה נפשך ודלה מינייהו חול: ולרצו ושמואל קשיא

מַסִּיתִין. דַּקְתִּי דַחֹר הַדָּבָר לְיוֹשְׁנוֹ: הֵא לָן וְהֵא לָהּ. לִבְנֵי אִי־
שְׁעוּשִׁין יוֹם אֶחָד מוֹתֶרֶת אֶבֶל לִדְרִין בְּנֵי גוֹלָה אֲסוּרָה שְׁהֵרִי עֲדִין אֲנִי
עוֹשִׂין שְׁמִי יָמִים וְעוֹדֵנוּ בְּכַתְחִילָה מִפְּנֵי אוֹתָהּ תִּקְנָה רִאשׁוֹנָה לֹא מִפְּנֵי
סִפְּק הַלֵּכֵךְ הוֹאִיל וְלֹא פִּסְקוֹן מֵאֲלָלָנוּ מִשֶּׁהִחַלְנוּ אִין לִהְלֵךְ וְלוֹמַר אִין
מִנְהַגְנוּ זֶה מִפְּנֵי תִּקְנָה רִאשׁוֹנָה אֲלֵא מִפְּנֵי הַסִּפְּק וְצִיָּה מוֹתֶרֶת הֵא
לֹא אֲמַרְיִן דְּרִין דָּלָא פִּסְקָה אוֹתָהּ תִּקְנָה מֵאֲלָלָנוּ שְׁנֵה אֶחָת לַעֲשׂוֹת
יֹם אֶחָד עֲדִין צִיָּאֲרוּנָה הָרִאשׁוֹנָה עֲמַדְנוּ הֵיִתּוּם כִּיּוֹסִי אֲרוּךְ: רֹוִי
דְּבַר שְׁמַעְיִין. צִיָּה ז' וְאֶסְתֵּר בְּצִבּוֹן כְּהִימִים שְׁמַנּוּ וְגַמְרוּ לַעֲשׂוֹת
שְׁמִי יָמִים קִדּוּשָׁה אֶחָת אִם לֹא בָּאוּ עֵדִים לִפְנֵי הַמִּנְחָה וְכָל הָעוֹשִׂין
שְׁמִי יָמִים מַחֲמַת כֵּן עָשׂוּ שִׁמָּא לֹא בָּאוּ עֵדִים לְצִית דִּין קוֹדֶם הַמִּנְחָה:
לִרְיָךְ מִיָּן אַחֵר. שִׁמְנוּ לָךְ וְיִחְיִירוּהוּ. וְלִקְמֵן^י פִּרְכִּינָן צִיָּה מִי אֲתַסְרָא
בְּמִיָּן וְהֵלֵא לֹא נִמְנוּ אֲלֵא עַל קִצְלַת עֲדוּת וְצַהֲוָה חוֹר בּוּ רִבֵּן
יִוְחָן וְהִתִּירוּ: מֵאָה אֲמִינָא לֵה. דְּלֵךְ דְּבַר הַנֶּאֱסָר בְּמִיָּן לִרְיָךְ מִיָּן
אַחֵר לִהְתִּירוּ וְאִפְּלִי אִירַע דְּבַר שִׁאֲחָה יִכּוֹל לְהוֹרֹת בּוּ הֵיִתֵּר וְלוֹמַר
אִין תִּקְנָת מִיָּן הָרִאשׁוֹן עוֹמַדָּת כִּי הִכָּא אִפְּלִי הֵי אֲסוּר עַד
אִתְחִירוּם בְּפִירוּשׁ בְּצִבּוֹן כְּהִימִים: לָךְ אֲחוֹר לֵסֵ. לִקְמֵן^י מִפְּרַשׁ לֵךְ
הֵיִי לִיף: וְאוֹמַר בְּמַשּׁוֹר כִּיּוֹבֵל לִקְמֵן^י מִפְּרַשׁ: וְתִנְיָ. נְמִי דְּלִרְיָךְ
מִיָּן אַחֵר לִהְתִּירוּ: כִּרֶם רִבְעִי. שְׁאֲמֵרָה מוֹרָה קִדְשׁ הַלּוּלָים (קִידָּרָה טו)
וְגַמְרִין קִדְשׁ קִדְשׁ מִמַּעֲשֵׂר שְׁמִי דְּכַתִּיב צִיָּה קִדְשׁ וְכָל מַעֲשֵׂר הָאָרֶץ
מוֹרַע הָאָרֶץ מִפְּרִי הָעֵץ וְגו' (שֵׁם סו) שְׁלִרְיָךְ לַהֲעֵלוֹת הַפִּירוֹת
לְיִרְוֹשִׁים אוֹ לַפְּדוּתוֹן וְלַהֲעֵלוֹת הַדְּמִים לְיִרְוֹשִׁים וְתִקְנוּ כְּהִימִים בְּמַהֲלֵךְ
יוֹם אֶחָד לִכֹּל זֶד שְׁלָא יִפְדּוּהוּ אֲלֵא הַפִּירוֹת עֲמָנן יַעֲלֵם וְיִאֲכַל
שֵׁם כְּדִמְפְּרַשׁ לִקְמֵן כְּדִי לַעֲטוֹר שׁוּקֵי יִרְוֹשִׁים בְּפִירוֹת: בְּמוֹרָה לוֹד.
הֵיִינוּ צִין לוֹד לְיִרְוֹשִׁים בְּתוֹךְ מַהֲלֵךְ יוֹם דֵּהֵא אֲמַרְיִן לוֹד בְּתוֹךְ מַהֲלֵךְ
יוֹם מִן הַמַּעֲרַב נִמְאָה מוֹרַחָה צִין לוֹד לְיִרְוֹשִׁים. כְּכִידֵּל מַצְרִיָּן (בְּרִכּוֹת
דף לה.) יֵשׁ פְּלוּגָתָא חַד תְּנִי נְטַע רִבְעִי וְחַד תְּנִי כִרֶם רִבְעִי:
לִהְפָּצְרוּ

היו נכונים שלשת ימים בליל למ"ד של שלשת ימים הייתי מוכיח ש
כתיב הכי שמע מינה גבי תשמיש נריך להתיר משום דכתיב אל תגש
שלשת ימים אבל חרמות שמימינן לזמן מדי עבר הזמן ממיל

ונתקלקלו הלויים בשיר התקינו שלא יהו מקבלים את העדים אלא עד המנחה וְאִם באו עדים מן המנחה ולמעלה נוהגין אותו היום קדש ולמחר קדש אמר רבה מתקנת רבן יוחנן בן זכאי ואילך ביצה מותרת דתנן ^(א) במשחרב בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהו מקבלין עדות החדש כל היום א"ל אביי והא רב ושמואל דאמרי תרווייהו ביצה אסורה א"ל אמינא לך אנא רבן יוחנן בן זכאי ואת אמרת לי רב ושמואל ולרב ושמואל קשיא מתניתין לא קשיא ^(ב) הא לן והא להו ורב יוסף אמר אף מתקנת רבן יוחנן בן זכאי ואילך ביצה אסורה מ"ט הוי דבר שבמנין ^(א) וכל דבר שבמנין צריך מנין אחר להתירו אמר רב יוסף מנא אמינא לה דכתיב ילך אמור להם שובו לכם לאהליכם ואומר ^(ב) במשוך היוכל המה יעלו בהר ^(ג) (ותניא) ^(ד) יכרם רבעי היה עולה לירושלים מהלך יום אחד לכל צד וזו היא תחומה ^(ה) (עלת) מן ^(ו) (הצפון) ועקרבת מן ^(ז) (הדרום) לוד מן המערב וירדן מן המזרח ואמר עולא ואיתימא רבה בר בר חנה א"ר יוחנן מה טעם כדי לעטר שוקי ירושלים בפירות ותנאי ^(ח) כרם רבעי היה לו לר' אליעזר במזרח לוד בצד כפר טבי ובקש

בין הערבים: **הא** פון וואס
החדש על פי הראייה ואין
כשבאו עדים מן המנחה וכל
זכאי ואין עושין אלא יום אחד
והפילו כשהיו עושין שני ימים
ספק והרי הן שמי קדושות
ומותר להן אכל לבני חוצה
ימים כבתחילה ואם הן
לגשוש שני ימים ולא פסקו
עומדים באיסורין להיות כ
עושין דאין יודעין אם באו
עושין כיון דלא נשתנה להן
(דף. לו. תס.) גבי שני ימים
ר' יוחי בא"י הוה לאחר ח
אסורה ואין לומר דהיינו ק
נפקא מינה מאי דהוה הוה
אסורה היינו לבני צבל דלד
מאי? ונקט מילתא כשביל
קאמר ואין להקשות מאי לא
שייך לא

כ דבר שבמנין צריך ש
מכאן לדאותן חרמות ש
יגיע הזמן צריך מנין להפיר
הבא דהקצ"ה אסר להם
לדלחש שלשה ימים דנתנה
היא דהבא אין כאן שום
(שמות יט) ומוציא עמכם לר
ייר דהי לרצוץ להפיר
אל אשה וגו' דמשמע עולמ
עבר ואין צריך היסור: ונשי

ה.

לֹא אֶבְרָא מִי פִּיגְמָהּ
קִדְוֹשׁ הַדּוֹשׁ הַלֵּכָה
וְ:
לֹא גִמְיָ פִּיגְמָהּ מַהֲלֹכֹת
מִמֵּרִים הַלֵּכָה ז':
לֹא דִהּ מִי פִּיגְמָהּ
מַעֲשֵׂר שְׁנֵי הַלֵּכָה ה'
[וּפִיגְמָהּ מַהֲלֹכֹת מִמֵּרִים
הַלֵּכָה ז' וְרִאשִׁי וְכִמְסָם
סִמְגָה עֵשֶׂן (רֵל) קִלְנָה]:

תורה אור השלם

1. לך אָמַר לָהֶם שׁוּבוּ
לָכֶם לְאֶהֱלֵיכֶם:
דברים ה כו
2. לֹא תִגַּע בּוֹ יָד בִּי
סָקוּל יִסְקֶל אִי יִרְהַ
אִם בְּהִמָּה אִם אִישׁ לֹא
יִחִיהַ בְּמִשְׁךָ הַיֵּבֶל הַמָּוֶה
יַעֲלֹ בְּדָרֶ: שְׁמוֹת יט יג

רבינו חננאל

אמר רבה מתקנה שדחתן
יין יתכן פ"ו זכאי,
שהיו מקבלין עדות החדש
ב"ה ח"ה, כיצא מותרת,
דלא חשתי קדושתה ור' [א"ל] אביי דר' רב
ושמאל דאמרי הירייהו
ביצא אסורין. ואסיקא
אל קשיא אהרן אל הן
להו, כלומר לבני אב
התקין להן ב"ה יין יוחנן
פ"ו זכאי להיות מקבלין
עדות החדש ב"ה ח"ה
כדור הדין חש קדושתו,
הביצא פ"ה. ור' [א"ל]
סוף אמר ק"ל לבני בכל
הביצא אסורה, מ"ט מפני
שלא נמנו עליהן דין
והתחילו להן, וקדימין אל
דבר שנמנו באיסורן,
צריך מנכין היו כנסיה ור'
מכביז היו כנסיה ור' [א"ל]
לחל דיענו שארן ג' ימים
מותר להם טב לך
אמור להם שובו
לאהלים, אל למד
שכל רב שנאמר על פ'
בית דין אינו מותר עד
שיורו כפני בית דין,
ואת האמור אל כל מקרא
זה שובו לאהלים
אל למד קביעתו עונה,
כלומר שחייב לתת לו
עונתה, הנה פסוק אלה
כתיב השמור כל עולות
וגו', וכתיב בלחות
האחרונות אויש אל עילה
עמך כנס אל עמך אל
וגו', לאו מכלל שמותר
היה ליעלות בהם משנה
שהתקנה השנייה ממנו.
במשוק הויבה הלא יעלו
להם למעלה, אל
להתיר עליות הנה על
פ"ה אסורה, ואם תאמר
אסור ביצא מדרבנן, הרי
ולא בעינן כלי האר, הרי
כרם אשמור מדרבנן חזין
לירושלים תקנה ר' [א"ל]
הוא, ואמרו לו תלמידיו
היו אליהו כבר ממנו
חבדן והתירו לפנות
בכל מקום, טעמא דנמנו
האז לא נמנו ואע"פ
באיסורן עומד ור' [א"ל]
דהיא תקנה דרבנן

(א) נראה דחסר וכ"ל.